

Ludmila Němcová – scénář audioreportáže

Paní Ludmila Němcová, rozená Sýkorová se narodila 1. dubna 1936 ve Strážku nedaleko Žďáru nad Sázavou. Měla dvě sestry a bratra. Za války se přestěhovali do Brna, kde její tatínek pracoval jako krejčí. Když v Brně začaly nálety, přestěhovali se zpět do Strážku. Tatínek odešel pracovat do Německa.

Paní Němcová měla klidné dětství, až do dne, který změnil její život.

„Já jsem měla kamarádku, její tatínek byl velitel tý četnický stanice a my jsme si tam takhle hrály spolu, poněvadž jsme byly tak stejně rozený, přijeli tam gestapáci, oni jejího tátu mezi dveřma, jak on přišel mezi dveře a zdravili se, že jo, hajlovali a to, a oni ho zastřelili.“

Paní Němcová leknutím omdlela. Během následujících měsíců začala mít zdravotní potíže. Často zvracela a zhoršoval se jí zrak. Až jednoho dne ve škole...

„Paní učitelka mě vyvolala k tabuli, ale to ještě bejvaly stupínky před tabulí, a jak jsem o ten stupínek zakopla, tak jsem se pozvracela, a paní učitelka řekla: ‚Poklid’ si to po sobě, nikdo na to nebude tady koukat.‘ Tak já šla do chodby a on tam na mě přišel pan školník a pan školník řekl: ‚Já to poklidím.‘“

Pan školník jí přinesl věci, a odvedl ji domů. Mamince řekl, ať už ji do školy neposílá. Když se tatínek vrátil z Německa, začali chodit po doktorech. Její příznaky se zhoršovaly, až nakonec oslepla a ochrnula. Problémem byl nádor na mozku. V roce 1946 podstoupila operaci a znovu vidět a chodit začala až po necelých dvou letech.

Později se přestěhovala k sestře do Poděbrad, kde se vyučila prodavačkou a poznala svého budoucího manžela.

„Manželství jsem měla hezké, byli jsme spolu 60 let. Manžel mi vypomáhal, udělal ke všemu, co mohl, co jsem nezmohla já, udělal on.“

„Vždycky se říkalo: ‚Pán Bůh ti pomáhej,‘ ale ve skutečnosti, když to vezmete, tak pomáhá láska a ochota, víte.“

A proto by si přála: *„aby lidi k sobě byli hodnější a vlídnější.“*